

- iii) zaniechał wskazania błędu, którego dopuściła się Komisja w ocenie znaczenia wyroku Deggendorf dla niniejszej sprawy, polegającego na de facto przekształceniu nie zwrócenia wcześniejszej pomocy z dodatkowego kryterium zgodności pomocy na dodatkowy i unieważniający warunek zgodności pomocy, który nie jest przewidziany traktatem,
- iv) zaniechał wskazania, że pozbawiona znaczenia i nietrafna wykładnia wyroku Deggendorf, której dokonała Komisja w niniejszej sprawie prowadzi do zmiany tego orzecznictwa w instrument represji uchybień państw członkowskich, którego nie przewidziano w traktacie ani w prawie wtórnym,
- v) zaniechał wskazania, że decydując o wszczęciu formalnego postępowania dochodowego w zakresie środka notyfikowanego przez Włochy, Komisja przypuszczała że posiadała wszystkie informacje niezbędne dla przystąpienia do badania zgodności tego środka. Komisja zaprzeczyła zatem tezie stanowiącej podstawę zaskarżonej decyzji, że władze włoskie i będąca beneficjentem spółka nie dostarczyły jej w toku postępowania notyfikacyjnego informacji wystarczających do przeprowadzenia analizy zgodności środka,
- vi) dopuścił się istotnego naruszenia prawa stwierdzając, że orzecznictwo wspólnotowe nie uznaje za niezbędne, by Komisja dokonała konkretnej i szczegółowej analizy istnienia elementów mogących wypełniać wszystkie przesłanki przewidziane w art. 87 ust. 1 WE, by móc uznać rozpatrywany środek za pomoc.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-154/09)

(2009/C 153/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i A. Nijenhuis,)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów prawa wspólnotowego regulujących sposób wyznaczenia podmiotu lub podmiotów świadczących usługę powszechną, a w każdym bądź razie poprzez brak zabezpieczenia w praktyce stosowania tych przepisów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2002/22/WE. ⁽¹⁾
- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 121 portugalskiej ustawy o łączności elektronicznej (Lei n° 5/2004 z dnia 10 lutego) utrzymuje usługę powszechną,

wylączną koncesję na świadczenie usługi powszechnej lub odpowiednich praw i zobowiązań do 2025 na rzecz koncesjonariusza powszechnych usług telekomunikacyjnych, którym jest PT Comunicações S.A.

Zdaniem Komisji, portugalska ustawa o łączności elektronicznej w dziedzinie wyznaczania przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usług powszechnych jest myląca, niespójna i sprzeczna.

W związku z tym państwo portugalskie nie wyznaczyło przedsiębiorstwa lub przedsiębiorstw odpowiedzialnych za świadczenie usługi powszechnej w skutecznym, obiektywnym, przejrzystym i niedyskryminującym postępowaniu, tak jak to powinno mieć miejsce na podstawie art. 8 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2002/22.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS (Grecja) w dniu 8 maja 2009 r. — Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna przeciwko Ministerstwu gospodarki

(Sprawa C-160/09)

(2009/C 153/53)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

SYMVOULIO TIS EPIKRATEIAS

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ioannis Katsivardas — Nikolaos Tsitsikas O.E. spółka jawna

Strona pozwana: Ministerstwo gospodarki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jednostka (przedsiębiorstwo zajmujące się importem bananów z Ekwadoru), która wnosi o zwrot akcyzy od konsumpcji ze względu na to, że jej pobranie nie było należne może podnosić przed sądem krajowym, że krajowy przepis podatkowy (art. 7 ustawy nr 1798/1988 ze zmianami wprowadzonymi przez art. 10 ustawy nr 1914/1990) jest niezgodny z art. 4 umowy zawartej w 1984 r. między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i państwami członkowskimi Umowy z Kartagenu, której zawarcie zostało zatwierdzone w drodze rozporządzenia Rady (EWG) nr 1591/84 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz. U. L 153 z 8.6.1984 r., s. 1.